

l·liam Faulkner. Veus genuïnes, no contaminades per la literatura, d'una atractiva claredat. Capítol a capítol anem completant el perfil dels personatges, tots ells víctimes d'altres personatges o de la societat. "Reivindico la bondat com a matèria primera de construcció de personatges", ha declarat l'escriptora; la qual cosa l'obliga també a parlar de la maldat: "M'atreuen les bones persones que es troben amb adversitats".

Malgrat l'alè nord-americà que es respira, les adversitats són de naturalesa universal. Del feminisme mal entès són víctimes l'Aurora o Diana P. Es parla de les pràctiques sinistres del fals feminisme o de com "el nou feminisme era tan sectari com la política de partits". Es descriu un paisatge de les terres de l'Oest Mitjà que se'n va fent familiar i es veu amenaçat per l'agricultura modificada genèticament, que "comprometia seriament los cultivos orgánicos", i sembla confirmar "el apocalipsis que anunciaban los ecologistas". Com a compensació, hi ha les granges tan presents a la novel·la. Així mateix, en el terreny religiós, si "hay un Dios que acompaña a los seres más desvalidos", hi ha també un representant de l'Església que, malgrat els seus apocalíptics sermons, és capaç de violar una dona indefensa. No hi ha una condemna explícita de la guerra, ja que tot ho vivim a través dels personatges, i l'autora és simplement una mitjancera. La terrible destrucció és visible, per exemple, a través d'en James, i són molts els que van a una guerra a la qual no volen anar, per morir o tornar-ne brutalment lesionats. Això

L'autora ha retratat perfectament una col·lectivitat i alhora cadascun dels seus individus

explica també la presència de la mort: "El demonio estaba detrás de aquellas muertes. Los mataba por gusto, aunque luego no pudiera arrastrarlos hasta el infierno porque eran gentes de bien". Déu i el diable a la terra del sol, podem dir amb el cineasta Glauber Rocha.

Ana Merino ha retratat perfectament una col·lectivitat i alhora cadascun dels seus individus, que carreguen uns drames que solen compartir sense que necessàriament trobin consol, amenaçats per la solitud. I és així com assistim al contrast entre el present dur i el passat. I per la narradora, "ordenar tots els records de manera cronològica és el més difícil", una cosa que aconsegueix amb una naturalitat magistral, sense necessitat de fer escarafalls. |

Ana Merino

El mapa de los afectos

DESTINO. 224 PÀGINES. 19 EUROS

Sant Andreu, escenari de les novel·les de Sergi Pons Codina

MANÉ ESPINOSA

Novel·la 'Rara avis' de la narrativa catalana, Sergi Pons Codina explica com, després d'anys de mala vida, Carles Vila acaba sent pare de quatre fills

Dalsy, birres i l'epidural

JULIÀ GUILLAMON

"Una vegada, quan era més jove i més presumptuós (més encara), vaig prometre'm solemnement que la meua única fidelitat seria amb la passió, amb aquella manera d'entomar la vida en què la intensitat i l'entusiasme fossin els únics paràmetres per tenir en compte, en què no hi hagués dies previsibles, ni avorriments, ni grisors. Hi va haver un temps que creia en això", escriu Sergi Pons Codina (Parets del Vallès, 1979) per donar el cop de gong final del capítol tres. Molt bé, molt bé, però ara en Carles Vila té tres criatures i, per celebrar que aviat farà quaranta anys, la Mariam (que s'ha tret el DIU i encara no ha començat a prendre pastilles) torna a estar embaressada.

Mal bon pare ens retorna als escenaris de Sant Andreu on Pons Codina ha situat les seves novel·les *Mars del Carib* (2014), sorprenent, molt aplaudida i també polèmica i *Dies der atafía* (2017). Es pot dir que ha hi unanimitat, al voltant de la seva obra: els lectors i els altres escriptors l'adoren o l'odien per les mateixes raons. Perquè escriu una literatura petanera, perquè retrata ambients marginals i païos molt passats de voltes, perquè no gasta etiqueta literària. Per això, no es pot dir que aquestes tres novel·les formen una trilogia (que és un

"Això ho faràs pels meus cordonsos!"

Un dels conceptes clau de les novel·les de Pons Codina és el *filldeputisme*: el protagonista està sempre envoltat de fills de puta que li amarguen la vida, o que li volen amargar. Començant pel pare, el senyor Carles Vila, d'Olot, que el dia que el fill fa catorze anys se l'endú a caçar el senglar. Abans, ha après a disparar amb el mètode Capullini d'ensenyament (que animal!). Davant l'obligació de formar part del món del pare sense cap possibilitat d'escapatoria, el nano es dedica (en un turonet on no costa gaire fer punteria) a fallar-les totes. Els altres membres de la batuda es miren son pare amb cara de pena i desaprovació. Ha trobat una drecera cap a la llibertat: putejar-lo. Per camins inesperats, la novel·la els condueix a la reconciliació.

mot campanut, injectat de posteritat). Comparteixen, això sí, ambients i personatges i descriuen un recorregut vital: des de l'època de marrec, quan l'alter ego de Pons Codina anava a trencar-se la cara als partidots del Sant Andreu, fins al moment, que amb tres nenes i un nen en perspectiva, torna a posar els peus en aquell bar llardós que es deia Mars del Carib i retroba els vells amics.

Pons Codina fa una retrat molt centrat en el personatge principal de Carles Vila, que és un filtre que neteja l'oli del món: la família (el pare carlí, la cunyada perfecta, els sogres pesats) i la feina (treballa com a assessor de prevenció de riscos laborals). Com que està fotut (pancreatitis), també hi surten hospitals. En tots els capítols hi ha escenes que fan petar de riure. Aquella vegada que va a Olot, amb les tres nenes, a veure els avis, una nena es mareja com una sopa, el pare comença a explicar un cop que es va marejar, fa vomitar la nena, a Vic en Carles baixa a llençar la bossa, l'autobús de la Teisa el deixa a terra, per la finestra les nenes li diuen adeu amb la mà. Una de les especialitats de Pons Codina són els gags en cascada.

Kiko Amat i Adrià Pujol han recreat la vida dels pares *corridos* i la relació que tenen amb els fills: una manifestació singular d'aquelles noves famílies de les quals ara es parla tant. Les petites llibertàries (abonades al xarop Dalsy que fa baixar la febre) i el llibertari de trenta-nou anys s'entenen molt bé, a patacades. Diu: "La bronca permanent: una altra forma de paternitat". També fa riure aquell cop, que Carles Vila és ingressat a l'hospital de Sant Andreu, i truca a les nenes, que no s'hi volen posar perquè juguen amb els Playmobil. Tot és molt intens i de debò i a mi m'agrada. |

Sergi Pons Codina

Mal bon pare

ARA LIBRES. 268 PÀGINES. 18,90 EUROS